



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 109/2012-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti C+K C., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. PaedDr. I. P., PhD., MBA, B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s princípom právnej istoty vyplývajúcim z čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 15 Cob 185/2011-634 zo 14. decembra 2011 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť obchodnej spoločnosti C+K C., s. r. o., o d m i e t a ako neprípustnú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti C+K C., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. PaedDr. I. P., PhD., MBA, B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s princípom právnej istoty vyplývajúcim

z čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 Cob 185/2011-634 zo 14. decembra 2011 (ďalej len „namietaný rozsudok“) a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu.

Zo sťažnosti a z k nej priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou doručenou Okresnému súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) 3. júla 2009 domáhala proti žalovanému zaplata sumy 336 91 € s príslušenstvom vyplývajúcou z ich zmluvných vzťahov (zmluvy o sprostredkovaní). Okresný súd o žalobe rozhodol rozsudkom č. k. 15 Cb 274/2009-456 z 8. júna 2011 tak, že ju zamietol.

Proti označenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd namietaným rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu č. k. 15 Cb 274/2009-456 z 8. júna 2011 potvrdil.

Zo sťažnosti (a priloženého dovolania) tiež vyplýva, že proti namietanému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka 10. januára 2012 dovolanie, ktorým tento rozsudok napáda „*v celom rozsahu, a to na základe ustanovenia § 236 ods. 1 OSP z dôvodu uvedeného v ustanovení § 241 ods. 2 písm. a) a teda, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 OSP, konkrétne v ustanovení § 237 písm. f) OSP..., ako aj z dôvodu uvedeného v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c) OSP...*“.

*Sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti vyjadruje nesúhlas so skutkovými zisteniami a právnymi závermi vyjadrenými v označených rozsudkoch okresného súdu a krajského súdu a podrobuje ich kritickej analýze, ktorá vyúsťuje do tvrdenia, že namietaný rozsudok krajského súdu „je odôvodnený len domnienkami súdu, jeho hypotetickými úvahami či dohadmi, odôvodnenie neobsahuje logickú väzbu právnej argumentácie so zisteným skutkovým stavom...*

*... máme za to, že odôvodnenie Rozsudku odvolacieho súdu je zmätočné a nepresvedčivé a tiež máme za to, že protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty, ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie, keďže v obdobných sporoch bol Žalobca úspešný, a to*

*na Krajskom súde v Banskej Bystrici, na Krajskom súde v Trnave a na mnohých prvostupňových súdoch.*“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka tvrdí, že namietaným rozsudkom krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením princípu právnej istoty vyplývajúceho z čl. 1 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že namietaným rozsudkom krajského súdu boli porušené označené práva podľa ústavy a dohovoru, zruší tento rozsudok a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka si tiež uplatňuje úhradu trov konania v sume 68,38 €.

Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť sťažovateľky, aby ústavný súd rozhodol *„o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku Krajského súdu v Nitre v spojení s napadnutým rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky...“*.

## II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s namietaným porušením princípu právnej istoty a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť namietaným rozsudkom krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu.

Proti namietanému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka 10. januára 2012 dovolanie, ktoré zakladá na dovolacích dôvodoch uvedených v § 237 písm. f) a § 241 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku. Podľa zistení ústavného súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd do dňa predbežného prerokovania sťažnosti o dovolaní nerozhodol.

Sťažovateľka tvrdí, že využila „*iné dostupné právne prostriedky na ochranu svojich práv (Dovolanie Žalobcu (t. j. Sťažovateľa) zo dňa 10. 01. 2012...)*“, a teda, „*že v danej veci je právomoc Ústavného súdu SR*“.

V súvislosti s uvedeným tvrdením sťažovateľky ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu ustálenú judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. Iná interpretácia by v danej veci mala za následok nežiaducu situáciu, keď by to isté rozhodnutie súčasne preskúmavali ako všeobecný súd, tak aj ústavný súd. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nepredstavuje právny prostriedok nápravy, ktorý možno využiť súčasne popri iných prostriedkoch nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii; sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak

napriek vyčerpaniu všetkých prípustných prostriedkov nápravy došlo podľa tvrdenia sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv alebo slobôd (m. m. IV. ÚS 21/02).

V okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľka podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorila stav, keď by o jej veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľky predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľkou využitý, ako predčasné (IV. ÚS 142/2010).

Ústavný súd sa v ostatnom období aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) odklonil od svojej predchádzajúcej judikatúry a v súčasnosti vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, IV. ÚS 142/2010), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd v záujme právnej istoty sťažovateľky zároveň poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), v ktorých vyslovil, že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľka v prípade podania dovolania podala zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. novembra 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva

z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, že by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to navádzať potenciálnych sťažovateľov k obdobnému postupu, aký zvolila v okolnostiach daného prípadu sťažovateľka, t. j. k paralelnému podávaniu sťažností ústavnému súdu zároveň s podaním dovolania, čo vzhľadom na už uvedené nie je opodstatnené.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju pri predbežnom prerokovaní podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky (napr. návrhu na odloženie vykonateľnosti namietaného rozsudku krajského súdu) v tejto veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2012